

Roma statornicește Vedenia – Numărul Patru

Reînvierea vechilor controverse: bătălia privind interpretarea profetică în adventism

Jeff Pippenger

2024-08-08

Am fost avertizați dinainte că „controverse vechi” vor fi reînviat în zilele de pe urmă.

În istorie și în profeție, Cuvântul lui Dumnezeu înfățișează conflictul îndelungat dintre adevăr și eroare. Acest conflict este încă în desfășurare. Lucrurile care au fost se vor repeta. Controversele vechi vor fi reînviat, iar teoriile noi vor apărea neîncetat. Mesaje alese, cartea 2, 109.

În mod invariabil, acele vechi controverse au fost o încercare satanică de a submina rolul Romei moderne, căci Roma papală din zilele de pe urmă este cea care împlinește vedenia. Există mai multe exemple ale acestui fapt în istoria Adventismului. Primul a fost controversa dintre Protestanți și Milleriți, așa cum este reprezentată pe diagrama pionierilor din 1843. Singura mențiune de pe sacra diagramă a pionierilor din 1843 — care „a fost călăuzită de Domnul și nu ar trebui schimbată” — care nu constituia o trimitere directă la un adevăr profetic al Cuvântului lui Dumnezeu a fost redarea controversei Milleriților cu Protestanții din acea perioadă. Protestanții i-au identificat pe „jefuitorii poporului tău” din Daniel, capitolul unsprezece, versetul paisprezece, drept Antioh Epifanes, în timp ce Milleriții știau că era vorba despre Roma.

164. Moartea lui Antioh Epifanes, care, desigur, nu s-a ridicat împotriva Prințului prinților, deoarece murise cu 164 de ani înainte ca Prințul prinților să Se nască. Diagrama Pionierilor din 1843.

Ulterior a avut loc controversa dintre James White și Uriah Smith cu privire la identificarea corectă a „împăratului de la miazănoapte” în capitolul unsprezece din Daniel. James White a avut dreptate când a identificat „împăratul de la miazănoapte” din versetele finale ale capitolului unsprezece din Daniel drept Roma papală, sau, cum o numesc eu, Roma modernă. Smith a susținut că „împăratul de la miazănoapte” din Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase, era Franța ateistă.

VERSETUL 36. Și împăratul va face după voia lui; se va înălța și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; va propăși până când se va împlini mânia, căci ceea ce este hotărât se va face.

Regele prezentat aici nu poate desemna aceeași putere care a fost menționată anterior; anume, puterea papală; căci precizările nu se vor dovedi valabile dacă sunt aplicate acelei puteri. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 292.

Smith a inserat propria „interpretare privată” când a afirmat: „Regele introdus aici nu poate denota aceeași putere care a fost menționată ultima dată; și anume, puterea papală; căci specificațiile nu se susțin dacă sunt aplicate acelei puteri.” Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată, iar este

incorect din punct de vedere gramatical să se recurgă la un enunț omenesc pentru a nega structura gramaticală clară a pasajului. Versetul spune „și regele”, ceea ce impune ca regele identificat să fie același rege reprezentat în pasajul precedent. Nu există nicio dovadă a unui rege nou, iar Smith afirmă că „aceeași putere care a fost menționată ultima dată” a fost „puterea papală”. El recunoaște în cartea sa că de la versetul treizeci și unu până la versetul treizeci și cinci este vorba despre puterea papală, iar fără nicio dovadă gramaticală care să identifice un rege nou în versetul treizeci și șase, el susține pur și simplu că versetele care urmează după versetul treizeci și cinci nu reprezintă trăsăturile profetice ale puterii papale. Prin urmare, el introduce opinia sa despre Franța.

Când Smith tratează versetul patruzeci, platforma profetică defectuoasă pe care a ridicat-o prin interpretarea sa privată îl constrânge să identifice un război tripartit și, pe baza coniecturilor sale, să-l desemneze pe împăratul de la miazăzi ca fiind Egiptul, care, în verset, „împinge” împotriva Franței, iar pe Turcia s-o identifice drept împăratul de la miazănoapte, care, de asemenea, vine împotriva Franței. Acea interpretare omenească adăugată construiește un model profetic care îl determină pe Smith să identifice un Armagedon literal, în care Turcia mășăluiește spre Ierusalim, marcând închiderea probațiunii omenești, când Mihail Se ridică. De-a lungul istoriei adventismului au fost scrise multe cărți care au identificat corect eroarea unei asemenea aplicări.

Scopul acestui articol nu este acela de a trata roadele interpretării private ale lui Uriah Smith, ci doar de a identifica controversa care a urmat atunci când el a început să-și promoveze interpretarea privată; întrucât James White s-a opus concepției sale eronate, aceasta a devenit o altă linie de controversă în adventism, unde identificarea corectă a Romei a fost atacată printr-o aplicare eronată.

A existat, de asemenea, controversa îndelungată cu privire la «necurmata» din cartea lui Daniel, când Adventismul laodicean a adoptat concepția protestantă apostată care identifica «necurmata» din cartea lui Daniel drept slujirea lui Hristos în sanctuar, în contradicție cu adevărul de temelie stabilit că «necurmata» era un simbol al Romei păgâne.

Atunci am văzut, în legătură cu «necurmatul» (Daniel 8:12), că cuvântul «jertfă» a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului, și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia celor care au vestit strigătul ceasului judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți în privința înțelegerii corecte a «necurmatului»; dar, în confuzia de după 1844, au fost îmbrățișate alte concepții, iar întunericul și confuzia au urmat. Din 1844 încoace, timpul nu a mai constituit o probă și nu va mai constitui niciodată o probă. Scrieri timpurii, 74.

La vremea sfârșitului, în 1989, când ultimele șase versete din Daniel unsprezece au fost desigilate, împăratul de la miazănoapte a fost atunci recunoscut drept Roma papală, așa cum James White identificase anterior în controversa sa cu Uriah Smith. White aplicase metodologia „linie peste linie” când a combătut eroarea lui Smith. White a argumentat că, dacă ultima putere reprezentată în Daniel doi, și ultima putere reprezentată în Daniel șapte, și ultima putere reprezentată în Daniel opt erau toate Roma, atunci, pe mărturia a trei linii, puterea care își ajunge sfârșitul în Daniel unsprezece este Roma, nu Turcia, cum susținea Smith.

Mișcarea profetică a celui de-al treilea înger, care a început în 1989, a fost confruntată la scurt timp după 11 septembrie 2001 cu o controversă privitoare la capitolul întâi din Ioel. În primele cinci versete, doi martori—mai întâi al generațiilor, apoi al insectelor—identifică o distrugere progresivă adusă asupra Adventismului de către Roma. „Bețivii”, în profeție, potrivit lui Isaia, sunt „bărbații batjocoritori care stăpânesc Ierusalimul”. Ei se trezesc în a patra și ultima generație. Distrugerea progresivă este o distrugere spirituală, căci ea vizează Ierusalimul din zilele de pe urmă, iar de la răzvrătirea din 1863 încoace adventiștii de ziua a șaptea laodiceeni au sorbit în mod progresiv din doctrinele Romei.

Cuvântul Domnului care a venit către Ioel, fiul lui Petuel. Ascultați aceasta, bătrânilor, și luați aminte, toți locuitorii țării. S-a întâmplat oare așa ceva în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri? Spuneți despre aceasta copiilor voștri, iar copiii voștri să spună copiilor lor, iar copiii lor unei alte generații. Ceea ce a lăsat omida a mâncat lăcusta; și ceea ce a lăsat lăcusta a mâncat viermele; și ceea ce a lăsat viermele a mâncat larva. Deșteptați-vă, bețivilor, și plângeți; și urlați, toți băutorii de vin, din pricina mustului, căci a fost curmat de la gura voastră. Ioel 1:1-5.

După ce s-au prăbușit marile clădiri din orașul New York, s-a înțeles că ploaia târzie a început atunci să "strobească", iar controversa din capitolul al doilea al cărții Habacuc, care își găsisse împlinirea în istoria milerită, era din nou în desfășurare. Controversa privea metodologia profetică corectă.

Mă voi așeza la straja mea, mă voi posta pe turn și voi veghea să văd ce-mi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o lămurită pe tăblițe, ca să poată alerga cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, fiindcă va veni negreșit, nu va întârzia. Iată, cel al cărui suflet se înalță nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Ba încă, pentru că păcătuiește prin vin, este un om trufaș; nu rămâne în locuința sa, își lărgește dorința ca Șeolul, este ca moartea și nu se poate sătura, ci adună la sine toate neamurile și îngrămădește la el toate popoarele. Habacuc 2:1-5.

Testarea din capitolul doi al lui Habacuc a tipificat testarea mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început când îngerul puternic din Apocalipsa capitolul optsprezece a coborât la 11 septembrie 2001. Atunci a început o controversă între cei care se sprijineau pe temeliile adventismului, reprezentate pe diagrama pionierilor din 1843, și cei care, în Habacuc, încalcă „prin vin” și care erau „bețivii” lui Ioel, care apoi „s-au trezit”, doar pentru ca „vinul nou” să le fie tăiat din „gură”.

Cuvântul ebraic "reproved" din versetul întâi înseamnă "a discuta în contradictoriu cu". Argumentul adus străjerilor milleriți a fost reprezentat pe diagrama pionieră din 1843, care a fost realizată în mai 1842, în împlinirea acestor versete. O clasă care trăia prin credință se afla în controversă, pe tema soliei profetice de adevăr prezent pentru acea perioadă, cu o altă clasă care păcătuia din pricina vinului. Aceia sunt bețivii lui Ioel, care se trezesc și constată că vinul, simbol al doctrinei, le-a fost luat din gură. Ei sunt bețivii lui Isaia din Efraim, care stăpânesc Ierusalimul și nu pot înțelege cartea pecetluită.

Vai de coroana mândriei, de bețivii lui Efraim, a căror slăvită frumusețe este o floare veștejită, așezată pe creștetul văilor mănoase ale celor biruiți de vin! Iată, Domnul are un puternic și tare, care, ca o vijelie de grindină și o furtună nimicitoare, ca un potop de ape puternice care se revarsă, va doborî la pământ cu mâna. Coroana mândriei a bețivilor lui Efraim va fi călcată în picioare. ... Zăboviți și minunați-vă; strigați și strigați: sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. ... De aceea, ascultați cuvântul Domnului, bărbați batjocoritori, care cârmuiți poporul acesta care este în Ierusalim. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii: pe profeți și pe conducătorii voștri, pe văzători, i-a acoperit. Și vedenia tuturor a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care oamenii o dau unuia învățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu pot, căci este pecetluită. Iar cartea se dă celui neînvățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu sunt învățat. Isaia 28:1-3, 14; 29:9-12.

Disputa din Habacuc dintre bețivii lui Efraim și cei care umblă prin credință în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu este identificată în mod specific, în mărturia lui Isaia, drept disputa privitoare la metodologia corectă versus cea incorectă, căci Isaia identifică faptul că metodologia „rând după rând” îi face pe bețivi să se poticnească și să intre într-un legământ cu moartea.

Dar și ei au rătăcit din pricina vinului și din pricina băuturilor tari s-au abătut din cale; preotul și prorocul au rătăcit din pricina băuturilor tari, au fost înghițiți de vin, s-au abătut din cale din pricina băuturilor tari; greșesc în vedenie, se poticnesc în judecată. Căci toate mesele sunt pline de vărsături și de necurăție, încât nu se mai găsește loc curat. Pe cine să învețe el cunoștința? Și pe cine să facă să înțeleagă învățătura? Pe cei întărcați de la lapte și luați de la sân. Căci învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură; rând după rând, rând după rând; puțin aici, puțin acolo; Căci cu buze bâlbâitoare și cu altă limbă va vorbi el poporului acestuia. Căroră le-a zis: Aceasta este odihna prin care veți da odihnă celui obosit; și aceasta este înviorarea: dar ei n-au vrut să asculte. Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei: învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură; rând după rând, rând după rând; puțin aici, puțin acolo; ca să meargă, și să cadă pe spate, și să se sfărâme, și să fie prinși în cursă, și luați. De aceea, ascultați cuvântul Domnului, voi bărbați batjocoritori, care cârmuiți poporul acesta care este în Ierusalim. Pentru că ați zis: Am făcut un legământ cu moartea, și cu Locuința morților suntem în învoială; când biciul năvălitor va trece, nu va veni peste noi; căci am făcut din minciuni adăpostul nostru și sub înșelăciune ne-am ascuns. Isaia 28:7-15.

Isaia identifică apoi ceea ce Dumnezeu a așezat în controversa lui Habacuc, lucru care avea să aducă judecată asupra bețivilor, și anume piatra de temelie, «de șapte ori» din Leviticul douăzeci și șase, aceasta fiind prima profeție de timp pe care Gabriel și îngerii l-au călăuzit pe William Miller să o înțeleagă.

De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion o piatră ca temelie, o piatră încercată, o piatră unghiulară prețioasă, o temelie sigură; cel ce crede nu se va grăbi. Voi pune judecata ca fir de măsurat și dreptatea ca plumb; și grindina va spulbera adăpostul minciunii, iar apele vor năvăli peste locul de ascunziș. Și legământul vostru cu moartea va fi desființat, iar învoiala voastră cu Locuința morților nu va sta în picioare; când biciul năvălitor va trece, atunci veți fi călcați în picioare de el. Isaia 28:16-18.

La scurt timp după ce Domnul Și-a călăuzit poporul înapoi pe căile cele vechi, începând cu 11 septembrie 2001, a existat un grup care participase la mișcare și care a stabilit că cele patru insecte din cartea lui Ioel reprezentau Islamul celui de-al treilea Vai. Când metodologia „rând după rând” fusese deschisă poporului lui Dumnezeu în acea ultimă generație, a fost recunoscută o regulă profetică esențială. Acea regulă este tripla aplicare a profeției, iar grupul care a stabilit că cele patru generații din cartea lui Ioel reprezentau Islamul celui de-al treilea Vai a aplicat în mod greșit regula triplei aplicări a profeției pentru a-și susține aplicarea greșită.

Atunci, în perioada anului 2014, lui Satana i s-a îngăduit să pătrundă în această mișcare cu agenda "woke" homosexuală, provenită din Marea Britanie și Australia, care și-a întemeiat atacul pe o interpretare falsă a istoriei prezentate în Daniel, capitolul unsprezece, versetele 1-15. Conducătorii pro-homosexuali care s-au infiltrat în această mișcare și au atacat-o au susținut în cele din urmă că adventismul trebuia să își ceară scuze papei de la Roma, pentru că ar fi adus acuzații false împotriva antihristului – papa de la Roma. Scopul acestui atac a fost să nimicească mișcarea și, îndeosebi, să producă confuzie chiar asupra pasajului (Daniel 11:1-15) în care sunt identificați "jefuitorii poporului tău".

Toate aceste controverse au fost o încercare a lui Satana de a crea confuzie în privința simbolului Romei papale. Nu este nimic nou sub soare, după cum afirmă cel mai înțelept om care a trăit vreodată. Astăzi, controversa se întemeiază din nou pe identificarea Romei, simbolizată drept „tâlharii poporului tău”. Noua și privată interpretare susține că „tâlharii poporului tău” sunt Statele Unite, iar, procedând astfel, este vădit că nu își dau seama nici că aceasta este identică cu însăși prima controversă dintre milleriți și protestanți, nici de vechea zicală atribuită autorului din secolul al XVI-lea John Heywood, care spune: „Nu este nimeni atât de orb ca acela care nu vrea să vadă.” O altă variație a expresiei lui este: „Nu este nimeni atât de surd ca acela care nu vrea să audă.” Cei mai mulți probabil nu știu că această expresie este atribuită lui Heywood și nici nu înțeleg că formularea lui Heywood a fost derivată din pasaje biblice, precum cele întâlnite în Ieremia și Isaia și citate de Isus în Noul Testament.

Ascultați acum lucrul acesta, o, popor nebun și lipsit de înțelegere, care aveți ochi și nu vedeți, care aveți urechi și nu auziți. Ieremia 5:21.

„Nelegiuții” din Daniel și „fecioarele neînțelepte” din Matei sunt cei care nu înțeleg „înmulțirea cunoștinței”. Înmulțirea cunoștinței din 1989 a fost, în primul rând, recunoașterea faptului că ultimele șase versete din capitolul unsprezece al lui Daniel identifică ridicarea și căderea finală a papalității, sau, cum am numit-o eu, Roma Modernă. Versetele identifică Statele Unite, însă numai în ceea ce privește relația Statelor Unite cu puterea papală. „Nelegiuții” și „neînțelepții” sunt puși în contrast cu „înțelepții”, iar înțelepții zilelor de pe urmă au înțelegere cu privire la înmulțirea cunoștinței din 1989. Neînțelepții sunt cei care au ochi, dar nu văd, și urechi, dar nu aud.

Și am auzit glasul Domnului, zicând: «Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?» Atunci am zis: «Iată-mă, trimite-mă.» El a zis: «Du-te și spune poporului acestuia: Auzind veți auzi, dar nu veți înțelege; văzând veți vedea, dar nu veți pricepe. Îngroașă inima acestui popor, îngreuiază-le urechile și închide-le ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor și să se întoarcă și să fie tămăduiți.» Isaia 6:8-10.

Oamenii cărora li se adresează, în capitolul șase din Isaia, sunt aceia care mărturisesc că se află în solia „adevărului prezent” care a sosit la 11 septembrie 2001, căci capitolul șase din Isaia plasează acest pasaj ca având loc atunci când „pământul este plin de slava Domnului”. Pământul a fost luminat de slava lui Dumnezeu când îngerul din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât, când marile clădiri ale orașului New York au fost aruncate la pământ printr-o atingere din partea lui Dumnezeu.

În anul morții regelui Ozia am văzut și pe Domnul șezând pe un scaun de domnie, înalt și înălțat, iar poalele mantiei Lui umpleau templul. Deasupra lui stăteau serafimii: fiecare avea câte șase aripi; cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele, iar cu două zbura. Și unul striga către altul și zicea: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor: tot pământul este plin de slava Lui. Și ușorii ușii s-au cutremurat la glasul celui ce striga, iar casa s-a umplut de fum. Isaia 6:1-4.

Sora White corelează proclamarea îngerului cu evenimentul care marchează momentul în care îngerul din capitolul optsprezece al Apocalipsei umple pământul de slava lui.

Când Dumnezeu era pe punctul de a-l trimite pe Isaia cu un mesaj către poporul Său, I-a îngăduit mai întâi profetului să privească în vedenie în Sfânta Sfintelor din sanctuar. Deodată, poarta și perdeaua lăuntrică ale templului păreau să fie ridicate ori date la o parte, și i s-a îngăduit să privească înăuntru, spre Sfânta Sfintelor, unde nici măcar picioarele profetului nu puteau pătrunde. Se ridica înaintea lui o vedenie a lui Iehova șezând pe un tron înalt și înălțat, iar poalele mantiei slavei Sale umpleau templul. Împrejurul tronului se aflau serafimi, ca niște străjeri ai Marelui Împărat, și reflectau slava care îi înconjura. Pe când cântările lor de laudă răsunau în note adânci de adorare, stâlpii porții se cutremurau, ca și cum ar fi fost zguduiți de un cutremur. Cu buze neîntinate de păcat, acești îngeri revărsau laudele lui Dumnezeu. „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor”, strigau ei; „tot pământul este plin de slava Lui.” [Vezi Isaia 6:1-8.]

Serafimii din jurul tronului sunt atât de copleșiți de cutremur sfânt când contemplă slava lui Dumnezeu, încât nici măcar pentru o clipă nu se privesc pe ei înșiși cu admirație. Lauda lor este pentru Domnul oștirilor. Privind spre viitor, când tot pământul va fi umplut de slava Sa, cântarea triumfătoare răsună ca un ecou de la unul la altul, în psalmodie melodioasă: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor.” Lucrători ai Evangheliei, 21.

Isaia, reprezentând poporul lui Dumnezeu în timpul pecetluirii care a început la 11 septembrie 2001, a primit un mesaj de transmis unui popor care avea ochi, dar nu a ales să vadă, și urechi, dar nu a ales să audă. Isus, ca Alfa și Omega, ilustrează sfârșitul timpului pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii prin începutul acestuia. La sfârșit va exista din nou un sol, reprezentat de Isaia, care poartă un mesaj către un popor care alege să nu vadă și să nu audă. Acel mesaj va produce curățirea finală a celor o sută patruzeci și patru de mii. Mesajul constă în cuvintele Adevărului, aduse din mărturia profetică a lui Dumnezeu. Acea mărturie profetică este „vedenia” stabilită de puterea simbolizată prin „jefuitoarii poporului tău”.

În articolul următor vom lua fiecare dintre aceste controverse și le vom așeza unele peste altele, în manieră linie după linie. Linia millerită, linia Smith și White, linia „necurmatului”, linia

„împăratului de la miazănoapte” din 1989, linia insectelor din Ioel și controversa actuală. Șase controverse vechi, care, atunci când sunt privite linie după linie, susțin în mod clar adevărul primei controverse, reprezentate pe diagrama pionierilor din 1843. Acel adevăr este că Roma este „jefuitoarea poporului tău”, care se înalță pe ei înșiși, care cad și care împlinesc vedenia.

Am văzut că planșa din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuia alterată; că numerele erau așa cum a voit El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală în unele dintre numere, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată. Scrieri timpurii, 74.

A respinge adevărurile prezentate pe acea diagramă înseamnă, în același timp, a respinge autoritatea Spiritului Profeției, iar diagrama identifică Roma, nu Statele Unite, ca fiind cea care stabilește „viziunea”, care este viziunea despre care Solomon ne învață că, fără acea „viziune”, poporul lui Dumnezeu va pieri.

Satana . . . strecoară neîncetat falsul—pentru a abate de la adevăr. Însăși înșelăciunea cea din urmă a Satanei va fi să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. 'Unde nu este vedenie, poporul pierie' (Proverbe 29:18). Satana va lucra în mod ingenios, în feluri diferite și prin diferite mijloace, pentru a zdruncina încrederea poporului de rămășiță al lui Dumnezeu în adevărata mărturie.

Se va aprinde o ură satanică împotriva Mărturiilor. Lucrarea lui Satana va fi să zdruncine credința bisericilor în ele, din acest motiv: Satana nu poate avea o cale atât de netedă pentru a introduce înșelăciunile sale și a înlănțui sufletele în amăgirile sale, dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt luate aminte. Mesaje alese, cartea 1, 48.

„Cel ce vede dincolo de suprafață, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre cei care au avut o mare lumină: ‘Nu sunt mândriți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.’ Da, și-au ales căile lor, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu voi alege amăgirile lor și voi aduce peste ei temerile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au auzit; ci au făcut rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.’ ‘Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună,’ fiindcă ‘n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți,’ ‘ci au găsit plăcere în nelegiuire.’ Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.”

Învățătorul ceresc a întrebat: „Ce înșelăciune mai puternică poate amăgi mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu îți primește faptele, când, în realitate, înfăptuiești multe lucruri potrivit politicii lumesti și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți, când oamenii care au cunoscut odinioară adevărul iau forma evlaviei drept duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, s-au îmbogățit și nu au nevoie de nimic, pe când, în realitate, au nevoie de toate.” Mărturii, volumul 8, 249, 250.